

Květen 2008

Turistický oddíl Topoly

Pionýrská skupina Odra

2008

TÁBOROVÝ ZPĚVNÍK

SEZNAM PÍSNÍČEK:

3) Amazonka	28) Mávej
4) Anděl	29) Mississippi
5) Batalion	30) Okoř
6) Bedna od whisky	31) Panenka
7) Boží mlýny	32) Podvod
8) Buráky	33) Poraněný koleno
9) Colorado	34) Pošťák
10) Dál, dál, dál	35) Ráno bylo stejný
11) Dajána	36) Rosa na kolejích
12) Don Diego	37) Říkal mi brácho
13) Frankie Dlouhán	38) Severní vítr
14) Hráz	39) Slavíci z Madridu
15) Hej Kapitáne	40) Stará archa
16) Hobo	41) Stánky
17) Ho ho watanay	42) Šípková Růženka
18) Jarní kurýr	43) Tak už mi má holka mává
19) Jasse James	44) Tulácký ráno
20) Jdem zpátky do lesů	45) Toulavej
21) Kdyby tady byla taková panenka	46) Tři kříže
22) Kláda	47) Valčíček
23) Krtek Joy	48) Zelený pláně
24) Kristus	49) Zlatý údolí
25) Kouzelník	50) Zvoník
26) Lodníkův lament	51) Vlajka
27) Lousiana	

AMAZONKA

1)

Byly krásný naše plány,
byla jsi můj celej svět,
čas je vzal a nechal rány,
starší jsme jen o pár let.

2)

Tenkrát byly děti malý,
ale život utíká,
už na „táto“ slyší jinej,
i když si tak neříká.

R.:

Nebe modrý zrcadlí se,
v řece, která všechno ví,
stejnou barvu jako měly,
tvoje oči džínový.

3)

Kluci tenkrát, co tě znali,
všude, kde jsem s tebou byl,
„Amazonka“ říkávali,
a já hrdě přisvědčil.

4)

Tvoje strachy, že ti mládí
pod rukama utíká,
vedly k tomu, že ti nikdo
„Amazonka“ neříká.

R.:

5)

Zlatý kráse cingrlátek,
jak sis časem myslela,
vadil možná trampskej šátek,
nosit dáls ho nechtěla.

R.:

Teď jsi víla z paneláku
samá dečka, samej krám,
já si přál jen, abys byla,
pořád stejná, přísahám,
pořád stejná, přísahám.

ANDĚL

1)

Z rozmlácenýho kostela
v krabici s kusem mýdla
přinesl jsem si anděla,
polámali mu křídla.
Díval se na mě oddaně,
já měl jsem trochu trému.
Tak vtiskl jsem mu do dlaně
lahvičku od parfému

R.:

A proto prosím věř mi
chtěl jsem ho žádat
aby mi mezi dveřmi pomohl hádat
co mě čeká a nemine co mě čeká a nemine

2)

Pak hlídali jsme oblohu,
pozorujete ptáky,
debatujete o Bohu
a hraní na vojáky
Do tváře jsem mu neviděl,
pokoušel se ji schovat
To asi ptákům záviděl,
že mohou poletovat

3)

Když novinky mi sděloval,
u okna do ložnice,
já křídla jsem mu ukoval
z mosazný nábojnice.
A tak jsem pozbyl anděla,
on oknem uletěl mi,
však přítel prý mi udělá
novýho z mojí helmy.

BATALION

Víno máš a markytánku
dlouhá noc se pro hýří.
Víno máš a chvílku spánku
díky, díky verbíři.

1)

Dříve než se rozední
kapitán k osedlání rozkaz dává.
Ostruhami do slabin koně pohání.
Tam na straně polední
čekají ženy, zlaťáky a sláva.
Do výstřelů z karabin zvon už vyzvání

R.:

Víno na kuráž a pomilovat markytánku.
Zítřka na Burgund batalion za míří.
Víno na kuráž a k ránu dvě hodiny spánku.
Díky, díky Vám královští verbíři.

2)

Rozprášen je batalion
poslední vojáci se k zemi hroutí.
Na polštáři z kopretin budou věčně spát.
Neplač sladká Marion
verbíři nové chlapce přivedou ti.
Za královský hermelín padne každý rád.

R.:

BEDNA OD WHISKY

1)

Dneska už mi fóry ňák nejdou přes pysky,
stojím s dlouhou kravatou na bedně od whisky.
Stojím s dlouhým obojkem jak stájovej pinč.
Tu kravatu co nosím mi navlík soudce Linch.

R.:

Tak kopni do tý bedny ať panstvo nečeká
jsou dlouhý schody do nebe a cesta daleká
do nebeskýho báru já sucho v krku mám.
Tak kopni do tý bedny ať na cestu se dám

2)

Mít tak všechny bedny od whisky vypitý.
Postavil bych malej dům na louce ukrytý.
Postavil bych malej dům a z okna koukal ven
a chlatal bych tam s Billem
a chlatal by tam Ben.

R.:

3)

Kdyby si se hochu jen pořád nechtěl rvát.
Nemusel jsi dneska na týhle bedně stát.
Moh si někde v suchu tu svoji whisky pít.
Nemusel jsi dneska na krku laso mít.

R.:

4)

Až kopneš do tý bedny jak se to dělává
do krku mi vstane jen dírka mrňavá.
Jenom dírka mrňavá a k smrti jenom krok.
Má to smutnej konec a whisky ani lok.

R.:

BOŽÍ MLÝNY

R.:

/: Slyším boží mlýny, jak se otáčí,
slyším boží mlýny, jak se otáčí,
já slyším boží mlýny, jak se otáčí,
otáčí, otáčí, otáčí. :/

1)

Ty mlýny melou celou noc a melou celý den,
Melo bez výhod a melou stejně všem,
melou do leva jen a melou doprava,
melou pravdu i lež, když zrovna prohrává,
melou otrokáře, melou otroky,
Melou na minuty, na hodiny, na roky,
melou pomalu a jistě, ale melou včas,
já už slyším jejich hlas.

R.:

2)

Ó, já, chtěl bych aspoň na chvíli být mlynářem,
pane, já bych mlel, až by se chvěla zem,
to mi věřte, uměl bych dobře mlít,
já bych věděl komu ubrat, komu přitlačit,
ty mlýny čekají někde za námi
až zdola zazní naše volání,
až zazní jeden lidský hlas:
no tak už melte, je čas!

BURÁKY

1)

Když Sever válčí s Jihem a zem jde do války
a v polích místo bavlny teď rostou bodláky.
A ve stínu u silnice vidíš z Jihu vojáky,
jak se tu válej v trávě a louskaj buráky.

R.:

Hej hou, hej hou, nač chodit do války.
Je lepší doma sedět a louskat buráky.
Hej hou, hej hou, nač chodit do války.
Je lepší doma sedět a louskat buráky.

2)

Plukovník sedí v sedle, volá: „Yankeeové jdou!“
ale mužstvo v trávě leží, prej už dál nemohou.
Pan plukovník se otočí a koukne do dálky,
kde vidí svoji armádu, jak louská buráky.

R.:

3)

Až tahle válka skončí a jestli budem žít.
Své milenky a ženy pak půjdem políbit.
Když zeptaj se: „Hrdino, cos dělal za války?“
„Já flákal jsem se s kvérem a louskal buráky.“

R.:

COLORADO

1)

Táta vždycky říkal hochu žádný strachy
seš kovboj v Coloradu můžeš krávy pást
já radši utratil jsem psa a všechny prachy
do srdce Evropy já v klidu odjel krást

2)

narvaný kapsy prsteny řetězy zlatý
tam kolem krku místní indiáni maj
a ti co nemakaj tak sou nejmíj bohatý
musím si pohnout dokavad' tam rozdávaj

R.:

Z Billa na Nováka změním si svý jméno
a až tu malou zemi celou rozkradem, rozkradem!
Tak se vrátím ve svý rodný Colorado
a o tý zlatý žíle řeknu doma všem

3)

Tam kradou všichni co okolo bydlej
šerif se na ně jenom hezky usmívá
Kdyby se nesmál tak ho okamžitě zmydlej
házej mu kosti za to že se nedívá.

4)

Místo krav tam nelžu vám prej pasou holky
a když jim nezaplatíš vyrazej ti dech
ale s IQ to tam nebude tak horký
místo na koních tam jezďej v medvědech

R.: 2x

DÁL, DÁL, DÁL

1)

Za horama zla to hoří v žilách černejch skal,
horečkou tě nohy povedou .
Nepřemejšlej chvilku na to ruksak rychle sbal,
zanech doma holku zklamanou
Nezapomeň s sebou bibli nezbude ti víc
nežli v těžký chvíli modlení.
Eskymáci prej tam bydlej neroste tam nic,
prokleješ to zlatý kamení.

R.:

Dál, dál, dál co řeka pramení
tam kde břeh ukrejšvá drahý kamení.
dál dál dál tou řekou mámení,
tam kde na tě kejvá zlatý znamení.

mezihra:

2)

Snad se vrátíš jako tulák nebo jako pán,
nebo zůstaneš v tý zemi spát.
Nekoupíš si ani burák až se vrátíš k nám,
jak se budeš vo ty prachy bát.
Holka se ti dávno vdala spadlo stavení,
na tebe už každej zapomněl.
Máma co se na tě smála už je pod zemí
a pro ní valoun zlata chtěl.

R.:

mezihra:

3)

Postavíš si barák bílej v modrým pobřeží,
bankéři se vo tě budou prát.
Už nebudeš chlapče milej vo to neběží,
už nebudeš šťastnej nikde stát

R.:

DAJÁNA

1)

Lidé o ní říkají, že je v lásce nestálá,
ona zatím potají jediného v mysli má.
Na toho kdo klid jí vzal, dnem i nocí čeká dál
krásná, bláhová Dajána

2)

Ten kdo navždy klid jí vzal, odešel si bůhví kam
Dajána má v srdci žal žije marným vzpomínkám,
předstírá - lí ve dne smích
pláče v nocích bezesných
krásná, bláhová dajána.

R.:

Srdce které zastesklo si
s úsměvem teď žal svůj nosí,
Stále čeká, čeká dál
Oo oo oooo oooo..

3)

Ospalá jde ulicí, nezbaví se lásky pout
sny jež voní skořicí, sny jež nelze obejmout
navždy bude sama žít, nenalezne nikdy klid
krásná, bláhová Dajána.

DON DIEGO

R.:

Diego, don Diego,
krásný koně máš,
Diego, don Diego,
proč máš v očích pláč.

1)

Za to hříbě, don Diego,
tady nuggety mé všechny máš,
za to hříbě, don Diego,
za tu malou bílou tvář.

R.:

2)

Pohlédni do očí, svému koni,
až v nich uzříš ohňů zář,
pak skloň hlavu do jeho hřívý
a vzpomeň na tu bílou tvář.

R.:

Rec.:

tenkrát, tenkrát jsem ještě nevěděl
staříčkový don Diego, co to hříbě pro tebe znamená.
nevěděl jsem, že se přihnalo
štváno žárem až ke dveřím tvého ranče
s malým živým uzlíčkem u sedla.

R.:

FRANKIE DLOUHÁN

1)

Kolik je smutného,
když mraky černé jdou
lidem nad hlavou smutnou dálavou.
Já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,
za čas odletěl, každý zapomněl.

R.:

Měl kapsu prázdnou Frankie Dlouhán,
po státech toulal se jen sám
a že byl veselej, tak každej měl ho rád.
Tam ruce k dílu mlčky přiloží a zase
jede dál. A každej kdo s ním
chvilku byl, tak dlouho se pak smál.

2)

Tam kde byl pláč tam Frankie hezkou píseň měl
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát.
A když pak večer ranče tiše usínaj
Frankův zpěv jde dál nocí s písni dál...

R.:

3)

Tak Frankieho vám jednou našli přestal žít,
jeho srdce spí, tiše smutně spí.
Bůh ví jak, za co tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl...

R.:

HRÁZ

1)

Stál tam na stráni dům, v něm židle a stůl
pár kůži a krb, co dřevo z něj voní.
S jarem když máj rozdá barvy svý
tu sosna krásná nad chajdou se skloní.
A říčka, když stříbrným hávem
se přikryje s ránem
svý ahoj jí dáš a pak je tu den.
zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá
svět s ním, svět s ním.

2)

Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
a koruny stromů tě uvítaj rosou.
Víš, že času je dost, to znáš
a možná otkáš někde dívku bosou.
Po slůvkách, který se říkaj
po dnech plných stisků
vás uvítá chajda a pak je tu den.
Zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá
svět s ním, svět sním

3)

Však táhlé volání náhlé ti přeruší snění
a oznámí všem - je poslední den.
Voda zaplaví údolí
sosnu, chajdu, pohled zabolí.
TA hráz je potřebná všem, však zabíjí den,
co nosil tě v náruči romantické.
Zazní údolím bolest tvá, ta bolest ráno uvítá
svět s ním, svět sním.

HEJ KAPITÁNE

1)

Moře už se vzteká, stožár modře bliká,
to nás právě varuje sám svatej Eliáš,
proto každěj smeká, na palubu kleká,
mezi zuby drží otče náš.

R.:

Hej! Kapitáne!
Jestli přežijem, tak se nedoplatíš!
Hej! Kapitáne“
Tenhle vrak ti rozbijem a rumu vypijem
sedm galonů, a ty to zaplatíš.

2)

vítr plachty ničí, lana s námi cvičí,
za chvíli se briga kýlem na dno posadí.
My jsme chlapi ryzí, kterejm je strach cizí,
když natáhnem brka, nevadí.

R.:

HOBO

1)

Já nechci bejt sám, když koleje duní
a temná noc do dále ubíhá,
co z toho sakra mám, že znám plno vůní,
dalekejších cest pohledy v očích mám.
Tak co z toho mám, že v srdci mám touhu,
jenom se mrknout za nejbližší strouhu,
já často šněroval svý toulavý boty,
musí to bejt, můj vlak má zelenou.

R.:

Tmou nákladní vlak těžce duní,
v mých uších jenom vítr šumí,
kraj kolem trati spí, jen mašinfíra bdí.
Má ruku na rychlostní páce,
má topič plný ruce práce,
Já si na nápravě zpívám
tu píseň, v které vlaky hřmí.

R.:

2)

Když vagón hřmí a brzdař tě honí,
necejtíš hlad, nohy tě nezebou,
jen ležíš na střeše a chtěl bys bejt pod ní,
píšťala řve a tunel před tebou.
Tak co z toho mám, že znám celý Státy,
když nesmím na voči, vlastního táty.
Když stromy rozkvetou, já stojím u trati,
musí to bejt, můj vlak má zelenou.

R.:

3)

Můj osobní vlak, je vagón s vepřovým,
můj rodněj dům je bouda brzdaře.
Kde nechal jsem squaw, to už vám nepovím,
snad ve Frisku, tam jsem byl na jaře.
Tak co z toho mám, pořád se jen toulat,
v špinavý ruce pár centů žmoulat,
jednou se netrefím a budou mě sbírat,
musí to bejt, můj vlak má zelenou.

R.:

HO HO WATANAY

1)

Spinkej můj maličký
máš v očích hvězdičky
dám ti je do vlasů tak usínej tak usínej

R.:

Ho ho Watanay ho ho Watanay
ho ho Watanay kiokena kiokena

2)

Sladkou vůni nese ti, noční motýl z perleti
vánek ho kolíbá, už usíná, už usíná.

R.:

3)

V lukách to zavoní, rád jezdiš na koni
má barvu havraní, jak uhání jak uhání.

R.:

4)

V dlani motýl usíná, hvězdička už zhasíná,
vánek co ji k tobě nes až do léta ti odlétá

R.:

JARNÍ KURÝR

1)

Dunění kopyt večer slýchávám
údolím jarní kurýr jede k nám
V peřejích řeka zvoní a jarem vítr voní
přijíždí jarní kurýr dobře ho znám.
VÍ, celý kraj to ví
veze k nám jaro v brašně sedlový

2)

Už zase jdou krajem vánky voňavý,
obouvám svoje boty toulavý
Dobře víš moje milá i kdyby víla byla
tyhle toulavý boty nezastaví
Mám boty toulavý ty ani kouzlem nezastaví

3)

Musím jít, mraky táhnou nad hlavou
musím jít stopou bílou toulavou
neplakej až se ztratím já do roka se vrátím
prošlapám cestu domů jarní travou
Víš ty to dobře víš ty moje boty, nezastavíš.

JASSE JAMES

1)

Jasse James chlapík byl,
hodně lidí vodpravil, vlaky přepadával rád,
boháčům uměl brát, chudákům dával zas,
přál bych vám abyste ho mohli znát.

R.:

Jó, Jasse ženu svou tady nechal ubohou
a tři děcka říkám vám,
ale ten hle přítel hadí ten vám Jasse zradí,
já vím tenkrát v noci prásk ho sám.

2)

Jednou vám byla noc, měsíc tenkrát svítil moc,
když tu vláček zůstal stát,
kdekdo ví že ten vlak přepad James kabrňák,
čistě sám se svým brácho akorát.

R.:

3)

Jedenkrát Jasse James sedí doma za stolem
a svým dětem vypráví.
Robert Ford v nočních tmách připlíží se jako had
a on vám Jasse Jamese odpraví

R.:

JDEM ZPÁTKY DO LESŮ

1)

Sedím na kolejích, které nikam nevedou
koukám na kopretinu jak miluje se s lebedou
Mraky vzaly slunce zase pod svou ochranu,
jen ty nejdeš holka zlatá, kdypak já tě dostanu

R.:

Z ráje, my vyhnaní z ráje,
kde není už místa,
prej něco se chytá
z ráje, nablýskaných plesů,
jdem zpátky do lesů
za nějaký čas

2)

Vlak nám včera ujel ze stanice do nebe,
málo jsi se snažil, málo šel jsi do sebe.
Šel jsi vlastní cestou, a to se dneska nenosí,
i pes, kterej chce přízeň napřed svýho pána poprosí.

R.:

3)

Už tě vidím z dálky, jak máváš na mně korunou.
Jestli nám to bude stačit, zatleskáme na druhou.
Zabalíme všecky, co si dávaj rande za branou,
v ráji není místa, možná v pekle se nás zastanou.

R.:

KDYBY TADY BYLA TAKOVÁ PANENKA

1)

/: Kdyby tady byla taková panenka, která by mě chtěla :/
/: která by mě chtěla, syna vychovala, přitom pannou byla: /

2)

/: Kdybych já ti měla syna vychovati, přitom pannou býti :/
/: ty by si mě musel kolíbků dělati, do dřeva netíti :/

3)

/: kdybych já ti musel kolíbků dělati, do dřeva netíti :/
/: ty bys mě musela košiličku šíti, bez jehly a nití :/

4)

/: kdybych já ti měla košiličku šíti, bez jehly a nití :/
/: ty by si mě musel žebřík udělati až k nebeské výši :/

5)

/: Kdybych já ti musel žebřík udělati, až k nebeské výši :/
/: lezli bysme spolu, spadli by jsme dolů, byl by konec všemu :/

KLÁDA

1)

Celý roky prachy jsem si skládal,
nikdy svýho floka nepropil,
Vod lopaty měl vohnutý záda,
paty od baráku jsem neodlepil,
nikdo neví, do čeho se někdy zamotá,
tohle já už dávno pochopil.

2)

Taky kdysi vydělat jsem toužil,
brácha řek' mi, že by semnou šel,
tak jsem háky, lana, klíny koupil,
a sekeru jsme svojí každej doma měl,
a plány veliký, jak fajn budem se mít,
nikdo z nás pro holku nebrečel.

R.:

Duní kláda korytem, bacha dej, hej, bacha dej!
s tou si bráško netykej, netykej!

3)

Dřevo dostat k pile, kde ho koupí,
není těžký, vždyť jsme fikaný.
Ten rok bylo jaro ale skoupý
a teď jsme na dně my i vory svázaný.
A k tomu můžem říct jen, že nemáme nic,
jen kus práce nedodělaný.

R.:

KRTEK JOY

Když nemám co na práci,
tak pozoruju krtky,
jak marně čas utrácí,
když dělaj ty svý hrudky.

Mám vody plnou konvici,
tou zmařím jejich píli.
Už se těším za chvíli,
jak krtkům dojou síly.

R.:

Ale oni plavou
s nakloněnou hlavou.
prsa nebo znak,
ano je to tak.

R.: {sborově}

2x {Riff}

Posekej celou zahradu
a všechno luční kvítí.
To se potom černej krtek
mnohem lépe chytí.

Najdi správnou díru,
do který se voda leje.
Jestli to nezabere,
vím, co se ti tam děje

R.:

KRISTUS

1)

Ať si nebe řve a nebo chlístá,
z plastiku mám svýho Krista,
nad volantem přímo před sebou.
V týhle válce se moc lehce chcípá,
Krista mám u svýho džípa
nad volantem přímo před sebou.

2)

Moje máma mi ho tenkrát dala,
když mě ještě kolíbala,
tam co roste bavlna.
Kde jsem v řece štika chytil,
a kde modrej měsíc svítil,
tam, co táta hrob svůj má.

R.:

Jo ještě líp se jede s pannou
pod zrcátkem uvázanou
za svatozář z barevnejch skel.
Klidně sedám do svý káry,
ať se stará panna Maria
abych do pekla nedojel.

3)

Jo krista mám a sovji víru,
na předním skle velku díru,
hadry benzínem načichlý.
Z volantu mi zbyla půlka
a v krku mě pálí kulka
a Kristus se houpá na kříži.

R.:

KOUZELNÍK

1)

Když jsem měl bratru asi tak pět a půl let,
zdál se mi vážně velice prostý svět.
Táta s mámou přáli si někoho ze mě mít,
Já ved si svou: bude ze mě kouzelník.

R.:

Co račte si přát, já splním rád,
snad chcete-li létat či se u moře hřát,
co račte si přát, já splním rád,
a jakékoliv přání, stačí rukou ukázat.

2)

Když po létech přešlo mě stále jen si hrát,
co kázala mně máma, začal jsem vážně brát,
dál přišla starost, jaký povolání vlastně chtít,
jedno znal jsem jistě: nebude to kouzelník.

R.:

3)

Není to tak dávno, přišel mně můj syn říct:
„ Ahoj, tak sem tady, táto, já už vím, čím chci být.“
Já se jen usmál a zachovat chtěl jsem klid,
však překvapil mě tím, že řekl, že chce být kouzelník.

R.:

+ a jakékoliv přání, stačí rukou ukázat...

LODNÍKŮV LAMENT

1)

Já snad hned, když jsem se narodil,
na bludnej kámen šláp
a do školy moc nechodil, i tak je ze mě chlap.
Velký dusno, který nad hlavou mi doma viselo,
drsnýmu chlapu nesvědčí,
já ťuk si na čelo.

R.:

Máma mě doma držela a táta na mě dřel,
já moh jsem jít hned študovat, kdybych jen trochu chtěl,
voženit se, vzít si náskou trajdu copatou
a za její lásku platit celou vejplatou, Ho hou.

2)

Potom do knajpy jsem zašel a tam uslyšel ten žvást,
že na lodích je veselo a fasujou tam chlast,
tak honem jsem se nalodil na starej vratkej křáp,
kde kapitán byl vožrala a řval na nás jak dráb.

R.:

3)

Vlny s kocábkou si házely a každěj dostal strach
my lodníci se vsázeli, kdo přežije ten krach,
všechny krysy z lodi zmizely a v dálce maják zhas,
první byl hned kapitán, kdo měl korkovej pás.

R.:

4)

Kolem zubama už cvakali žraloci hladoví,
moc nikomu se nechtělo do vody ledový.
K ránu bouře trochu ustala, já mořskou nemoc měl,
všem, co můžou chodit po zemi, jsem tolik záviděl.

R.:

5)

Jako zázrakem jsme dojeli, byl každěj živ a zdráv
a všichni byli veselí, jen já jsem rukou máv,
na loď nikdy víc už nevlezu, to nesmí nikdo chtít,
teď lituju a vzpomínám, jak jen jsem se mohl mít.

R.:

LOUSIANA

1)

Ten, kdo by jednou chtěl bejt vopravdickej chlap
a na šífu křížit svět ho neleká,
těď příležitost má a stačí, aby se jí dráp,
ať na tu chvíli dlouho nečeká.

R.:

Lousiana, Lousiana
zná už dálky modravý,
bílá Lousiana,
jako víra pevná loď,
podepiš a s náma pojd',
taky hned si z bečky nahní na zdraví.

2)

Jé, tady každej z nás má ruku k ruce blíž,
když to musí bejt, i do vohně ji dá,
proti nám je pracháč i kostelní myš,
nám stačí dejchat volně akorát.

R.:

3)

Až budem někde dál, kde není vidět zem,
dvě hnáty křížem vzhůru vyletí,
zas bude Černej Jack smát se nad mořem,
co je hrobem jeho obětí.

R.:

MÁVEJ

R.:

Mávej, mávej, mávej, mávej, mávej, mávej jen,
nic nepomůže, že tu stojíš sama skoro celý den,
tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem.

1)

Jo, nemáš holka páru, jakéj pocit mám,
když prásknu do kočáru a rukou zamávám
a cesta už mě zdraví a říká mi „těpic“,
tak tohle je to pravá, jo, já už nechci^c víc.

R.:

2)

Jo, prošlapaný boty, pingl a tulácká hůl
a na jazyku noty a pod pažema sůl
a cesta, která mluví a říká: jenom pluj,
a žlutý pero žluví, jo to je život můj.

R.:

+ tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem.

MISSISSIPPI BLUES

1)

Říkali mu Charlie a jako malej kluk
kalhoty si o plot roztrhal,
říkali mu Charlie a byl to Toma vnuk,
na plácku rád košíkovou hrál.
křídou kreslil po ohradách plány dětskejch snů,
až mu jednou ze tmy řekli, konec je tvejch dnů,
někdo střelil zezadu a vrub do pažby vryl,
nikdo neplakal a neprosil.

R.:

Mississippi, Mississippi, černý tělo nese říční prou,
Mississippi, Mississippi, po ní bude jeho duše plout. Ami

2)

Říkali mu Charlie a jako každej kluk,
na trubku chtěl ve smokingu hrát.
V kapse nosil kudlu a knoflíkovéj pluk,
uměl se i policajtům smát.
Od malička dobře věděl, kam se nesmí jít,
který věci jinejm patří, co sám může mít.
Že si do něj někdo střelí, jak do hejna hus,
netušil a neví, řeka zpívá blues.

R.:

3)

Chlapec jménem Charlie a jemu patří blues,
ve kterým mu táta sbohem dal,
chlapec jménem Charlie snad došel cesty kus,
jako slepý na kolejích stál.
Nepochopí jeho oči, jak se může stát,
jeden, že má ležet v blátě, druhý klidně spát.
Jeho blues se naposledy řekou rozletí,
kdo vyléčí rány, smaže prokletí.

R.:

OKOŘ

1)

Na Okoř je cesta jako žádná ze sta
vroubená je stromama.

Když jdu po ní v létě samoten na světě
sotva pletu nohama.

Na konci té cesty trnité
stojí krčma hrad.

tam zapadlí trampí hladoví a seší
začli sobě noto vat.

R.:

Na hradě Okoři světla už nehoří

bílá paní šla už dávno spát

ona měla ve zvyku podle svého budíku
o půlnoci chodit straší vat.

od těch dob co jsou tam trampové
nesmí z hradu pryč

a tak dole v podhradí se šerifem dovádí
on jí sebral od komnaty klíč.

2)

Jednoho dne z rána roznesla se zpráva,
že byl Okoř vykraden.

Nikdo neví dodnes, kdo to tenkrát odnes,
nikdo nebyl dopaden.

Šerif hrál celou noc mariáš

s bílou paní v kostnici,
místo aby hlídal, zuřivě ji líbal,
dostal z toho zimnici.

R.:

PANENKA

1)

Co skrýváš za víčky a plameny svíčky
snad houf bílejch holubic nebo je žal
tak odplul ten prvý, den zmáčený krví
ani pouťovou panenku nezanechal.

R.:

Otevři oči ty uspěchaná, dámo uplakaná,
otevři oči ta hloupá noc hončí
a mír je mezi náma.

2)

Už si oblékni šaty a řetízek zlatý
a umyj se půjdeme na karneval
a na bílou kůži ti napíšu tuží
že dámou jsi byla a zůstáváš dál.

R.:

PODVOD

1)

Na dlani jednu z tvých řas do tmy se koukám
hrajú si písničky svý co jsem ti psal
Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná
půjdu se mejt a pozhasínám co bude dál:

2)

Pod polštář dopisů pár co poslalas dávám
píšeš že ráda mě máš a trápí tě stesk
Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná
Půjdu se mejt a pozhasínám co bude dál:

R.:

Chtěl jsem to ráno kdy naposled snídal
jsem s tebou ti říct že už ti nezavolám
pro jednu pitomou holku pro pár nocí touhy
podved jsem všechno o čem doma si sníš teď je mi to líto

mezihra:

3)

Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky
dvakrát či třikrát to ne i jednou je dost.
Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná
Půjdu se mejt a pozhasínám co bude dál?

mezihra:

R.:

PORANĚNÝ KOLENO

1)

Poraněný koleno to místo jméno má,
krví zpítý země, co tance duchů zná,
bídu psanců štvanejch a z kulovnice strach,
země, která skrývá zlatej pach.

2)

Dýmky míru zhasly a zoufalství jde tam,
na pahorek malý, kde z hanby stojí chrám,
z hanby bledejch tváří, co prej dovedou žít,
s Písmem svatým přes mrtvoly jít.

R.:

Až z větrnejch plání zazní mocný hlas,
zazní hlas, zazní hlas touhy mý,
Siouxové táhnou z rezervací zas,
táhnou zas, táhnou zas, stateční.

3)

Poraněný koleno je místo prokletí,
Siouxové táhnou jak tenkrát před lety,
pošlapaný právo kdo v zemi otců má,
tomu slova jsou tak zbytečná.

4)

Poraněný koleno, ať hoří Kristův kříž,
datem týhle země ať slunce vyjde blíž,
láska kvete krajem a písňe znějí dál
tam, kde hrdý Sioux věrně stál.

R.:

5)

Černý hory v dálce prý otvírají den,
tam z jeskyně větru k nám Mesiáš jde ven,
voják hlavu sklopí a k nohám hodí zbraň,
pochopí, kdo splatil krutou daň.

6)

Tři sta bojovníků tak, jako jeden muž,
neproklál jim srdce zlá nenávisti nůž,
pro kousek svý země svůj život půjdou dát,
i jejich děti chtěj si taky hrát.

R.:

POŠŤÁK

1)

Psal jsem ti, brácho a na ouřad paní šel dát,
psaní vo tom, že jsem černej, že z fleku bych krad,
Z Ami váčku jsem lovil pár centů a šéf mi v tom řek:
„Pošťák se nevrátil“, jestli bych vzal po něm flek,
sáně mi dal, tresky v balíku pro psy a kvér,
brašnu, v ní lejstra, a po zádech plác mě:
„bud' fér!“

R.:

Pošťák se má, za známky neplatí,
hlavně když se s pytlem prachů někam neztratí,
pošťák se má a když se neztratí,
za pět roků utopený sáně zaplatí.

2)

Ten rok byl divnej i slunce si přišlo ňák dřív,
led se měl hnou a když ne tak to stal by se div,
místo jsem našel, kde předjíždět Kobuk měl jít,
dál předák nechtěl a já nerad musel psy bít,
Zázrakem živej pak dostal se na druhej břeh
bez psů a sání a proklínal zbytečnej spěch.

R.:

La la la...

RÁNO BYLO STEJNÝ

1)

Stál na zastávce s vypůjčenou kytarou
v druhé ruce holku, to zavazadlo svý.
a tý holce v sáčku řek „dobrý jitro miláčku
podívej se do dále, uvidíš dvě smutný koleje, na silnici“..

R.:

ráno bylo stejný, nesváteční
na tvářích počasí proměnlivý rádio hlásilo na blatech svítá
každý byl tak trochu sám, hm. ...

2)

Ráno bylo stejný, stejný pivo, stejný blues
ospalý a nudný byly po flámu
kouřili partyzánu dám foukali do vánku
dívali se do dále, viděli dvě smutný koleje na silnici...

R.:

3)

Holka zvedej kotvy, nikdo nás už nebere
pojedeme po svejch do podnájmu žít
koupíme na splátky, jízdenku tam a zpátky
až omyjí nás dálky
budem jak dvě smutný koleje, na silnici...

ROSA NA KOLEJÍCH

1)

Tak jako jazyk stále na rá G6 ží
na vylomený zub.
Tak se vracím k svému ná dra ží.
abych šel zas dál.
Přede mnou stíny se plouží
a nad krajinou krouží
podivnej pták' pták nebo mrak.

R.:

Tak do toho šlápni, ať vidíš kousek světa
vzít do dlaní dálku zase jednou zkus
telegrafní dráty hrajou ti už léta
to nekonečně dlou hý mono tó ní blues
Je ráno, je ráno.
Nohama stíráš rosu na kolejích
Nohama stíráš rosu na kolejích.

2)

Pajda dobře hlídá pocestný co se nocí toulaj
co si radši počkaj až se stmí a pak šlapou dál
po kolejích táhnou bosí a na špagátku nosí
celej svůj dům - deku a rum.

R.:

ŘÍKAL MI BRÁCHO

1)

Slunce rozpálilo střechy kodrcáku,
špinavej plech nám záda hřál,
kolejí spojky počítaly kola vlaku,
jelo se dál, vagón to vodkejval.

2)

V kapse jenom tupej zavírák a lžíci,
nic, vo co člověk by se bál,
nikdy jsme nebyli vážení cestující
co znamenaj pro dráhu kapitál.

R.:

Říkal mi brácho, a já mel ho proto rád,
a naše jména byly zkrátka vedlej ,
oba jsme měli víc než moh by si kdo přát:
společný nebe, dny a cesty včerejší.

3)

Až zas jeho vlasy větrem rozevlátý
poznám na dálku za tratí,
přečtu si na zarostlý tváři rozesmátý,
že dobrej chlap se prostě neztratí.

R.:

4)

Až zas jeho vlasy větrem rozevlátý
poznám na dálku za tratí,
přečtu si na zarostlý tváři rozesmátý,
že dobrej chlap se prostě neztratí.

SEVERNÍ VÍTR

1)

Jdu s děravou patou, mám horečku zlatou
Jsem chudý, jsem sláb a nemocen
Hlava mě pálí a v modravé dáli
Se leskne a třpytí můj sen

2)

Kraj pod sněhem mlčí, tam stopy jsou vlčí
tam zbytečně budeš mi psát
Sám v dřevěné boudě sen o zlaté hroudě
Já nechám si tisíckrát zdát.

R.:

Severní vítr je krutý,
počítej lásko má s tím
k nohám ti dám zlaté pruty
nebo se vůbec nevrátím

3)

Tak zarůstám vousem a vlci už jdou sem
už slyším je výt blíž a blíž
už mají mou stopu, už větrí, že kopu
svůj hrob a že stloukám si kříž.

R.:

4)

Zde leží ten blázen, chtěl vilu , chtěl bazén
A opustil tvou krásnou tvář
má plechovej hrnek a pár zlatejch zrnek
nad hrobem polární zář.

R.:

SLAVÍCI Z MADRIDU

1)

Nebe je modrý a zlatý,
bílá sluneční záře,
horko a sváteční šaty,
vřava a zpocený tváře,

2)

Vím, co se bude dít,
býk už se v ohradě vzpíná,
kdo chce ten může jít,
já si dám sklenici vína.

R.:

Žízeň je veliká, život mi utíká,
nechte mě příjemně snít,
ve stínu pod fíky poslouchat slavíky,
zpívat si s nima a pít

3)

Ženy jsou krásný a cudný, mnohá se ve mně zhlídla,
oči jako dvě studny, vlasy jak havraní křídla,
dobře vím, co znamená pád do nástrah dívčího klína,
někdo má pletky rád, já si dám sklenici vína.

R.:

4)

Nebe je modrý a zlatý, ženy krásný a cudný,
Mantily sváteční šaty, oči jako dvě studny,
zmoudřel jsem stranou od lidí, jsem jak ta zahrada stinná,
kdo chce ať mi závidí, já si dám sklenici vína.

R.:

STARÁ ARCHA

R.:

/: Já mám kocábku náram-, náram-, náram,
kocábku náram-, náramnou. :/

R.:

1)

pršelo a blejskalo se sedm neděl,
kocábku náram-, náramnou.
Noe nebyl překvapenej, on to věděl,
kocábku náram-, náramnou.

R.:

R2:

Archa má cíl, jé, archa má směr, jé,
plaví se k Araratu na sever.

R.:

2)

Šem, Nam a Jafet byli bratři rodní,
kocábku náram-, náramnou,
Noe je zavolal ještě před povodní,
kocábku náram-, náramnou.

3)

Kázal jim uložit ptáky, savce
kocábku náram-, náramnou,
„ryby nechte, zachrání se samy hladce“,
kocábku náram-, náramnou.

R.:

R2:

R.:

4)

Přišla bouře, zlámala jim pádla, vesla,
kocábku náram-, náramnou,
tu přilétla holubice, snítku nesla,
kocábku náram-, náramnou.

5)

Na břehu pak vyložili náklad celý,
kocábku náram-, náramnou,
ještě že tu starou dobrou archu měli,
kocábku náram-, náramnou.

R.:

R2:

R.: 2x

STÁNKY

1)

U stánků na levnou krásu
postávaj a smějou se času
s cigaretou a holkou co nemá kaj jít.

2)

Skleniček pár, pár tahů z trávy
uteče den jak večerní zprávy
neuměj žít, bouřej se a neposlouchaj

R.:

Jen zahlídli svět maj na duši vrásky
tak málo jen, tak málo je lásky
ztracená víra hrozny z vinic neposbírám.

3)

U stánků na levnou krásu postávaj
a ze slov a hlasů poznávám
jak málo jsme jim stačili dát.

R.: 2x

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA

Ještě spí a spí a spí zámek šípkový
žádný princ tam v lesích, ptáky neloví
Ještě spí a spí a spí dívka zakletá
u lůžka jí planá růže rozkvétá
to se schválně dětem říká
aby s důvěrou šli spát, klidně spát,
že se dům probouzí a ta krásná procitá.
Zatím spí tam dál, spí tam v růžích

Kdo jí ústa k)stům dá, kdo ji zachrání
kdo si dívku pobledlou vezme za paní.
Vyjdi zítra za ní a nevěř pohádkám
žádný princ už není, musíš tam jít sám.
To se schválně dětem říká
aby s důvěrou šli spát, klidně spát
že se dům probouzí a ta krásná procitá.
Zatím spí tam dál , spí v růžích.

Musíš přijít sám,
Nesmíš věřit pohádkám,
čeká dívka dál, spí tam v růžích,
čeká dívka dál, spí tam v růžích.

TAK UŽ MI MÁ HOLKA MÁVÁ

1)

Posledních pár minut zbejvá jen,
máš teplou dlaň už se stmívá,
těžký je říct, že se končí den,
vlak poslední vagón mívá

R.:

Tak už mí má holka mává, ve vočích má slzy pálivý,
život jde dál, to se stává, já to vím,
tak už mí má holka mává, výpravčí zelenou dává
Tak jed', jed', jed', tak jed', jed', jed',
tak jed', jed', jed', tak Jed'.

2)

Koleje jsou cejchem loučení,
holkám se ve vočích střádá,
smutek je šátek osamění,
co mužskejm na cestu mává.

R.:

3)

Za zády zůstal mi pláč a smích
do tmy se můj vlak teď řítí
zmizela holka jak loňskej sních
a světla měst v dálce svítí.

R.:

TULÁCKÝ RÁNO

1)

Posvátný je mi každý ráno,
když ze sna budí šumící les
a když se zvedám s písničkou známou
a přezky chřestí o skalnatou mez.

R.:

Tulácký ráno, na kemp se snáší
za chvíli půjde toulat se dál,
a vodou z říčky oheň se zháší,
tak zase půjdem toulat se dál.

2)

Posvátný je mi každý večer
když oči k ohni vždy vrací se zpět
tam mnohý z pánů měl by se kouknout
a hned by viděl, jakej chcem svět.

R.:

3)

Posvátný je mi každý slovo,
když lesní moudrost a přírodu znáš,
bobříku sílu a odvahu touhy
kolik v tom pravdy, však kdo nám ji dá?

R.:

TOULAVEJ

1)

Někdo z vás, kdo ochutnal dálku, jeden z těch, co rozu měj,
ať vám poví, proč mi říkaj, proč mi říkaj Toula vej
Kdo mě zná a v sále sedí, kdo si myslí: je mu hej
tomu zpívá pro všední den, tomu zpívá Toulavej.

R.:

sobotní ráno mě neuvidí u cesty s klukama stát
na půdě celta se prachem stydí
a starý songy jsem zapomněl hrát,
zapomněl hrát

2)

Někdy v noci je mi smutno, často bejvám doma zlej,
malá daň za vaše „umí“, kterou splácí Toulavej.
Každý měsíc jiná štace, čekáš, kam tě uložej,
je to fajn, vždyť přece zpívá, třeba smutně, Toulavej.

R.:

3)

Vím, že jednou někdo přijde, tiše pískne: no tak jdem,
známí kluci ruku stisknou, řeknou: vítej, Toulavej.
Budou hvězdy jako tenkrát, až tě v očích zabořej,
celou noc jim bude zpívat jeden blázen - Toulavej.

R.:

Sobotní ráno nám poletí vstříc, budeme u cesty stát,
vypráším celtu a můžu vám říct,
že na starý songy si vzpomenu rád,
vzpomenu rád.

Někdo z vás, kdo ochutnal dálku, jeden z těch, co rozu měj,
ať vám poví, proč mi říkaj, proč mi říkaj Toula vej

TŘI KŘÍŽE

1)

Dávám sbohem břehům proklatejm,
který v drápech má ďábel sám.
Bílou přídí šalupa „my grave“
míří k útesům, kterým znám.

R.:

Jen tři kříže z bílýho kamení
někdo do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený,
lodní denní, co sám do něj psal.

2)

První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačka jen.
Chřestot nožů, při kterých přejde smích
srdce kámen a jméno „Sten“.

R.:

3)

Já Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál.
Druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešná karty hrál.

R.:

4)

Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Katty Rodgers těm dvoum život vzal.
Svědění měl, vedle nich si klek...

rec:

Vím, trestat je lidský, ale odpouštět božský.
Ať mi tedy Bůh odpustí.

R.:

Jen tři kříže z bílýho kamení
někdo do písku poskládal.
Slzy v očích měl a v ruce znavený,
lodní deník, co sám do něj psal

VALČÍČEK

R.:

tuhle písničku chtěl bych ti lásko dát
ať ti každéj den připomíná,
toho, kdo je tvůj čí ty jsi a kdo má rád,
ať ti každéj den připomíná.

1)

Kluka jako ty hledám už spoustu let,
takový trošku trhlý mý já,
Dej mi ruku, pojd', půjdeme šlapat náš svět,
i když obrovskou práci to dá.

R.:

2)

Fakt mi nevadí, že nos jak bambulku máš,
ani já nejsem žádněj ideál,
hlavně co uvnitř nosíš a co ukrýváš,
to je pouto co vede nás dál.

R.:

ZELENÝ PLÁNĚ

1)

Tam, kde zem duní kopyty stád,
znám plno vůní, co dejchám je tak rád,
čpí tam pot koní a voní tymián,
kouř ob zor clo ní, jak dolinou je hnán,
rád žiju na ní, tý pláni zelený.

2)

Tam, kde mlejn s pilou proud řeky hnal,
já měl svou milou a moc jsem o ni stál,
až přišlo psaní ať na ni nečekám,
prý k čemu lhaní, a tak jsem zůstal sám,
sám znenadání v tý pláni zelený.

R.:

Dál čistím chlív a lovím v ořeší,
jenom jako dřív mě žití netěší,
když hlídám stáj a slyším vítr dout,
prosím, ať jí poví, že mám v srdci Troud.

3)

Kdo ví, až se doví z větrnejch stran,
dál že jen pro ni tu voní tymián
vlak hned ten ranní ji u nás vyloží
a ona k spaní se šťastná uloží
sem, do mejch dlaní, v tý pláni zelený

ZLATÝ UDOLÍ

1)

Mokro v botách, píseň v notách nikdy nepsanou,
slunce pálí, že i skály úpal dostanou,
Jen osamělý balvany, až uslyší tvé přiznání,
ti řeknou, že jsi dávno ztratil směr
a že patříš mezi a místo na jih táhneš na se ver.

R.:

Zlatý údolí, touha vzdálená,
je chimérou všech dálek modravejch,
zlatý údolí, co jen vítr zná,
ti v horkým srdci vypaluje cejch.
Jak je vzdálený každý mámení
a druhá strana řeky nemá břeh,
zlatý údolí, zlatý údolí je celej život
s rancem na zádech

2)

Snad tě k cíli dobrý víly jednou dovedou,
slunce hoří, zlatí oři z dálky přijedou.
Až zmizí fata morgána, je zpověď dávno napsaná
sem do kamene mlčenlivejch skal,
až se cestou někdo zastaví tak bude psáno že jsi tady stál.

R.:

ZVONÍK

1)

Nahoře na věži houpá se zvon
a pod ním, stojí právě on.
Byl zvoník, zvoník z povolání
a měl jedno velikánský přání.

R1:

Olovo, olovo, olovo na lidi bral
Quasimodo z Notre Dame.
Trámy a kameny, trámy a kameny jen,
z okna ve, házel dál.

R2:

Chytli ho, bili ho, trápili, mučili,
za to, že chtěl jen žít a milovat,
nemoh už dál ty svý oči upírat na tu zlobu lidí.
Proč nejsem z kamene říkal si pro sebe
a cestou svou chtěl jít,
Esmeraldo krásná, tys jediná mu dala pít.

2)

Pak lano do ruky vzal
a zvony jím rozhoupal.
ty zvony, ty krásné zvony,
které vroucně miloval.

R1:

R2:

VLAJKA

1)

Vše tone v snách a život kolem ztich
Jen dole v tmách kol ohně slyšet smích
tam srdce všem jen spokojeně zabuší
z písniček známých vše jistě vytuší

R.:

Vlajka vzhůru letí
k radosti svých dětí
hned se s mráčky snoubí
vlát bude zas
až mládí čas
opustí nás

2)

Po létech sám až zabloudíš v ten kraj
a staneš tam, kde býval kdys tvůj ráj
vzpomeneš chvil těch, které mívals tolik rád
tak jako kdysi ozvěnou slyšíš hrát.

R.: